

[J. V. Christensen.]

det netop er ham, som er Minister, at Sagen slaas stærkt op til agitatorisk Brug. Jeg tror, som sagt, ikke, der er megen Sangbund for denne agitatoriske Brug af Sagen, jeg tror, man kan tage lige saa jævnt paa den, som den højtærede Minister gjorde, da han belyste den her. Jeg skal derfor endnu en Gang tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget.

Steincke: Maa jeg, forinden jeg gaar over til en Imødegaaelse af nogle saglige Bemærkninger, sige til den ærede Ordfører for Venstre, at det kan ikke være Socialdemokratiet paa Rigsdagen, han sigter til, naar han taler om, at Sagen er skruet op til agitatorisk Brug; jeg er mig ikke bevidst at have anvendt Udtalelser — det samme gælder Socialdemokratiets Ordfører i Folketinget —, som havde til Hensigt eller var egnede til at benyttes i agitatorisk Brug overfor en enkelt Person.

Maa jeg dernæst gøre en enkelt Bemærkning til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen). Det drejer sig om hans Udtalelser vedrørende Retsplejeudvalgets Erklæring. Det ærede Medlem var enig med mig i, at der ikke findes nogen Begrundelse for det Standpunkt, Retsplejeudvalget er kommet til, men gjorde mig opmærksom paa, at hans højtskattede Partifælle i Folketinget, det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen havde oplyst, at en saadan Begrundelse var unødvendig, og det ærede Medlem gjorde nærmere Rede for af hvilke Grunde. Jeg har selvfølgelig set, hvad Hr. C. C. Heilesen herom har sagt, jeg forstaar det bare ikke, og jeg beder det ærede Medlem, som har været saa heldig at blive overbevist af Hr. C. C. Heilesen, om at forklare mig, hvad Meningen med Hr. C. C. Heilesens Udtalelser er, da der netop i dette Lovforslag ikke er Tale om Konstitution af en Dømmer, men om midlertidig Beskikkelse af en fast ansat Dømmer, og en fast ansat Dømmer er jo netop beskyttet af Grundloven. Derfor forstaar jeg ikke Indholdet af Hr. C. C. Heilesens Bemærkninger, og af samme Grund kan jeg altsaa ikke anse dette for at ligge bagved Retsplejeudvalgets Udtalelser. Jeg maa da anse Retsplejeudvalgets Udtalelser for i Virkeligheden ubegrundede. Det, der interesserer Socialdemokratiet, var at faa Argumenter, ikke at faa et Afstemningsresultat.

Den højtærede Justitsminister begyndte med at fremhæve — jeg var ikke helt klar

over, da han hele Tiden lod til at være i godt Humør, om han var i særlig godt Humør eller i mindre godt Humør over —, at jeg ikke var, som jeg plejede at være, og han støttede denne Opfattelse af mit forandrede Væsen paa, at jeg ikke anvendte Ordet „jeg“ i den Udstrækning, som jeg plejer at gøre. Jeg er ikke helt klar over, hvornaar jeg siger „jeg“ om mig selv, eller hvornaar jeg siger „man“, men hvis den højtærede Minister har Ret i, at jeg her i højere Grad har sagt „man“, er det jo meget beklageligt for ham, for saa betyder det, at Socialdemokraterne er saa enige, at det ikke er faldet mig ind at sige „jeg“, og i saa Fald har Ministeren jo ikke noget at glæde sig over. Jeg kunde for øvrigt tænke mig, at den Glæde, den højtærede Justitsminister har følt over at være fri for mit „jeg“, har fyldt ham i den Grad, at han helt har overhørt de Grunde, jeg fremsatte mod Lovforslaget, thi den højtærede Minister udtalte, at jeg ingen Grund angav for Socialdemokratiets Modstand mod Gennemførelsen af dette Lovforslag. Maa jeg dertil sige, at jeg agter ikke at holde det Foredrag, jeg før holdt, om igen — Fortrykket vil vise, at jeg har nævnt en lang Række af Grunde. For det første, kort angivet, de principielle Betragtninger, og for det andet, kort angivet, de fuldkommen urimelige Betingelser, som er knyttet til Lovforslaget.

Derefter kom den højtærede Justitsminister ind paa en Omtale af Reglerne for Domstolenes Uafhængighed, og jeg begyndte at blive bange for, at han vilde gentage sine mange, omfattende Eksempler fra sin Tale i Folketinget. Jeg maa dog straks til den højtærede Justitsministers Ros tilføje, at han var saa hensynsfuld overfor Medlemmerne ikke at gøre dette. Af samme Grund vil heller ikke jeg komme ind paa disse Eksempler, saa meget mindre som de er ganske ligegyldige i dette Tilfælde, hvor det efter vor Opfattelse ikke drejer sig om et Angreb paa Domstolenes Uafhængighed, men om at forøge Domstolenes Uafhængighed, at gøre Domstolene endnu stærkere overfor Centraladministrationen og overfor Regeringen, end de er i Forvejen, ikke mindst ved den Betingelse, at Samtykket skal gives af Præsidenten for vedkommende kollegiale Ret, saaledes at den til enhver Tid siddende Justitsminister, som tidligere har været Dømmer, og som ønsker at gøre Brug af disse Bestemmelser, maa henvende sig til det, jeg kalder en af hans underordnede Embedsmænd, for at bede om Tilladelse